Ascendir humilment

Per DavidG el dv., 06/11/2020 - 15:55

El camí que va des del Santuari de Montserrat a la Cova de Manresa és un camí ple d'encant. Des que el vaig descobrir per primer cop fins avui, no deixo de tornar-lo a recórrer en un sentit o en un altre. El sol, la neu, el vent i la pluja afegeixen màgia al contrast geològic i la varietat de conreus segons l'estació de l'any.

Però el més interessant d'aquest tram del Camí Ignasià és recorre'l identificant-te amb el pelegrí de Loiola que volia trobar Déu a Terra Santa i el va reconèixer com mai a Manresa.

Pujar una muntanya o tornar a la vall és una bonica metàfora per parlar del camí espiritual i de la pregària. San Gregori de Nissa o Sant Joan de la Creu han recreat en els seus escrits aquesta imatge tan expressiva. També la Bíblia n'és plena de personatges que s'enfilaven als cims per trobar-se amb Déu cara a cara.

Com a la pregària, cada passa d'un ascens es pot donar amb actituds ben diferents. Es pot avançar com qui arrabassa el terreny a un contrincant invisible. Acumulem metres, vencem el desnivell i guanyem temps cercant un nou rècord. La muntanya sembla quedar esmicolada al nostre pas triomfant i prepotent o, pel contrari, ens desanimem per la indefectible pressió de la llei de la gravetat.

Si la meva pregària és com aquesta manera de pujar a la muntanya, no m'ha de sorprendre que Déu es faci esquiu.

Hi ha, però, una altra manera d'ascendir. Humilment, amb respecte, avanço com ho faria el penitent a qui li és concedit l'accés al santuari encimbellat. Cada pas és respectuós amb el terreny, lluny de la supèrbia que voldria la muntanya sota els peus. Més aviat és ella la que ens sosté per assolir finalment la visió més pregona.

Així també pot ser la meva pregària, un moviment interior atret vers el cim que m'assoleix.